

Италианскиятъ химикъ Антонио Ферети цѣли единадесетъ години (отъ 1924 до 1935 год.) проучва, какъ може да създаде изкуствена вълна отъ бито млѣко. Най-после преди две години, презъ 1935 г., построилъ голѣма фабрика, която изкарва дневно по 10 хиляди килограма млѣчна вълна. Ферети нарекълъ новия продуктъ *ланиталъ* („лана италиано“ — на български: италианска вълна). Тоя новъ продуктъ има гъвкавостъ, здравина и блѣсъкъ като естествената вълна. Следъ създаването на първата италианска фабрика, и въ други страни започватъ да използватъ по тоя начинъ битото млѣко. Така се създаватъ такива фабрики въ Франция, Унгария, Полша, Белгия, Холандия, Англия, северна и южна Америка и Германия.

Добиването на вълна отъ млѣко става по следния начинъ. Битото млѣко се подкиселява. Казеинътъ се пресича. Следъ това се прецежда и изсушава. Въ чисто състояние той е полупрозрачна, блѣзникава роговидна маса. Следъ като се изсуши, смила се на прахъ. Къмъ смлѣния казеинъ се прибавятъ нѣкои химически вещества, най-често амониакъ или бораксъ. Въ тѣхно пришествие той се разтваря въ вода като гжстъ клей. Последниятъ се прецежда презъ тѣсни дупчици. Източенитѣ тънки конци се втвърдяватъ веднага подъ действието на друго химическо вещество — формалдехидъ. Следъ това влакната се изпиратъ и изсушаватъ.

Млѣчната вълна *ланиталъ* въ чисто състояние е бледо-жълта. Влакната ѝ сж тънки, като на естествената мериносова вълна, равномерно дебели и много по-дълги. Изкуствената вълна има само единъ недостатъкъ: тя е малко по-слаба отъ естествената. Но въпрѣки това, тя вече се употребява въ Италия и въ другитѣ европейски страни твърде много, особено въ примѣсъ съ естествена вълна, за приготовление на мъжко и женско облѣкло, за чорапи, за фланели и др.